

60. Pula

Festival igranog filma

FILM POD ZVIJEZDAMA

www.pulafilmfestival.hr

Četvrtak, 25. srpnja 2013.

Festivalske novine

6

Filmska dimenzija više

ZNAM SVE O FILMU!
FILMSKI.NET

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festivala
Zdenka Višković-Vukić

Umjetnički ravnatelj
Zlatko Vidačković

Producentica
Tanja Miličić

Poslovna tajnica
Sanela Omanović

Voditelji popratnih programa

Branka Benčić, Marko Zdravković-Kunac,
Svetlana Barać, Zvonimir Rumboldt,
Tomislav Fiket, Dado Valentić

Glazbeni program
Sanela Omanović

Za nakladnika
Zdenka Višković-Vukić

Glavni urednik festivalskih publikacija
Zlatko Vidačković

Urednik Festivalskih novina
Goran Ivanišević

Redakcija

Iva Cikojević, Janko Heidl, Goran Ribarić,
Lucija Mulalić, Alen Bećirović

Službeni fotografi Festivala

Danko Vučinović, Slaven Radolović,
Manuel Angelini, Matija Šćulac

Lektura

Jelena Đukić Mader

Grafički urednik
Irena Musi

Prijelom

Dora Badurina Šuran

Tehnička podrška

Ivica Šuran, Tomislav Erman

Voditelj marketinga

Sandra Petrović Dishpalli

Glasnogovornik Festivala

Hrvoje Pukšec

Odnosi s javnošću

Ana Šimunović

Tisk

Novi list

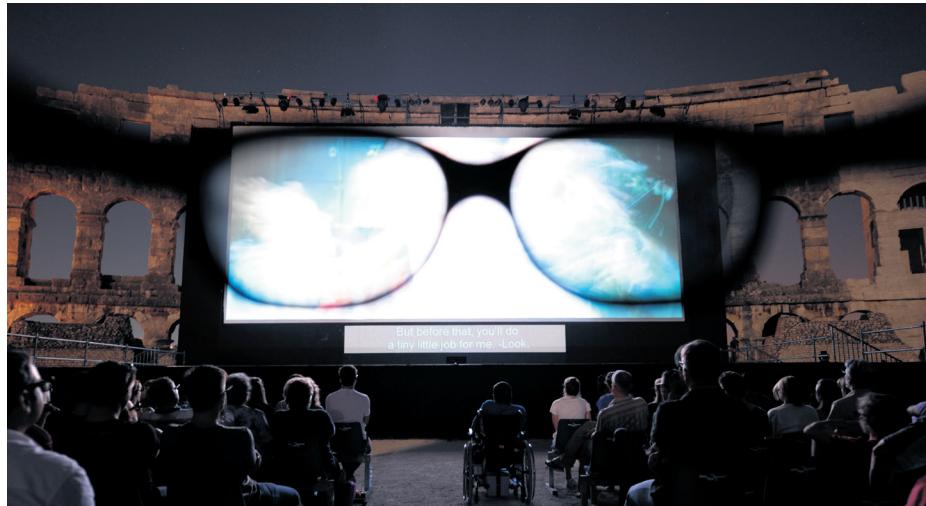
Sav materijal objavljen u Festivalskim
novinama dostupan je i na web adresi
www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:

Pula Film Festival

Uspon na Kaštel 2
52100 Pula, Hrvatska
tel: ++ 385 52 393 321
fax: ++ 385 52 393 320

www.pulafilmfestival.hr
info@pulafilmfestival.hr

Gledatelji o filmu *Simon Čudotvorac*

Emanuel Mikac

Bacili su mrtvaca
medu svinje, a ja
sam taman jeo
palačinku! Šalu
na stranu, film
mi je bio prva
liga, zaista super!
Priča mi je bila
fascinantna, tematika odlična. Zadovoljan
sam i glumom u filmu, jer nije bila
izvještačena nego pričično prirodna.

Doris Nekić

Glumci su mi bili
dobri, solidno su
odradili posao, a
kao najbolju izd-
vojila bih Jadranku
Đokić. Priča filma
bila mi je više-
manje zanimljiva, s
dobrom idejom. Dobro je da smo se i mi
ubacili u tu svjetsku scenu s 3D filmom.
Bilo je i vrijeme kada već imamo ovakav
festival.

Dino Hadžiefendić

Ukratko, film mi
je bio okej. Ne bih
izdvajao ni glumu,
ni glazbu, ni
scenarij kao nešto
što me se jako
dojmilo, ali sam

zadovoljan činjenicom da je hrvatska
kinematografija za promjenu napravila
nešto drukčije, film koji se ne vidi često
na našim prostorima.

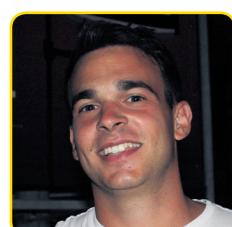
Dražen Silić

Kao i kod
prošlogodišnjeg
*Slučajnog pro-
laznika*, mislim
da ni *Simona
Čudotvorca* nije
bilo potrebe raditi
kao 3D film. To mi
je više smetalo nego što sam uživao.
Osim toga, priča mi je neuvjerljiva te se
nisam mogao uživjeti, a kao pozitivnu
stvar izdvojio bih glumu Svena Jakira,
koji je briljjirao.

Filip Kranjac

Film mi se svudio,
zaista je neobičan.
Kada je počeo,
bio sam malo
skeptičan, ali sve u
svemu zadovoljan
sam. Jedino što mi
je malo pokvarilo
doživljaj bilo je, po meni nepotrebno,
korištenje 3D efekata. Film odskače od
ostalih sa zanimljivim glumcima i sce-
nama koje mi imaju chaplinovski štih, a
podsećaju i na Stanlija i Oliju.

anketirala Lucija Mulalić

Ocjena publike za film

Simon Čudotvorac: 3,46

Trenutni poredak

1. *Zagonetni dječak*: 4,71
2. *Sretan do kraja*: 4,67
3. *Svečenikova djeca*: 4,66
4. *Majstori*: 4,04
5. *Vis-a-Vis*: 3,72
6. *Simon Čudotvorac*: 3,46

Jutarnjilist

PULA JE NAJVEĆI I NAJPRESTIŽNIJI NACIONALNI FILMSKI FESTIVAL

Napravio sam nekoliko preporuka za hrvatske filmove, no filmovima koje sam gledao i koji su mi se svidjeli nedostaje ono nešto posebno što bi ih odvelo u Cannes. Sviđaju mi se filmovi Vinka Brešana. Nisam fan filmova poput Majstora, koji je otvorio ovogodišnji pulski festival, no mislim da su takvi filmovi potrebnii zbog domaće publike. Nisu to filmovi za Zlatnu palmu, no mnogo je zemalja koje svoje filmove rade samo za Cannes, a zaboravljuju na vlastite gledatelje

zabilježila Lucija Mulalić

Koja je Vaša uloga u procesu selekcije filmova za festival u Cannesu?

Festival u Cannesu sastoji se od četiri različita dijela. Tu je službena selekcija, koja se sastoji od Glavne konkurenциje te sekcije Izvjestan pogled, te Dvojtedjan redatelja i Tjedan kritike. Takoder postoje tri selekcijska odbora, potpuno različita i nezavisna jedan od drugog, i oni gledaju sve filmove koji im se pošalju. Kao programskom savjetniku, moja je uloga gledanje filmova s područja

istočnoeuropskih zemalja. Moj je posao uglavnom vezan uz službenu selekciju te se sastoji od toga da gledam što je više filmova moguće te radim preporuke selekcijskom odboru i direktoru. To je piridalni oblik rada, gdje imate programske savjetnike, selekcijski odbor te naponsjetku direktora, čija je riječ zadnja u odabiru filmova. Posao mojih kolega i mene samo su preporuke, mi nemamo moć odabira ili odbijanja filmova. Kako je Cannes najveći filmski festival na svijetu, kod nas dolaze gotovo svi neprikazani filmovi, tako da je dobiti

preporuku od nas uvijek dobra stvar. Posao koji radim već dvadeset godina poprilično se promjenio kroz godine. Prije dvadeset godina ljudi su nam slali 35mm kopije, prije petnaest godina dobili bismo video snimku, a danas nam se filmovi šalju na DVD-u. To je jeftinije i jednostavnije, a pogotovo je lakše zbog prevodenja filmova. Budući da govorim i ruski, prijašnjih sam godina, uz preporuke, morao raditi i kao simultani prevoditelj ruskih filmova. No već se sigurno četiri-pet godina time ne bavim jer danas filmovi dolaze s titlovima.

Koje su neke od preporuka filmova na koje ste posebno ponosni?

Ponosan sam na prvi dugometražni film Kontroll madarskog redatelja Nimirða Antala. Nimirð je kasnije otiašao u Sjedinjene Države i izgradio karijeru redatelja *blockbuster*, no njegov prvi film bio je u Cannesu. Osim toga, tu su i ruski filmovi *Prisoner of the Caucasus* Sergaja Bodrova i *Everybody Dies But Me* redateljice Valerijje Gai Germanike. Želio bih naglasiti da u projektu pogledam od 60 do 80 filmova iz svoje regije, od kojih pet do sedam dobije moju preporuku. Od njih najviše dva ili tri filma produ u daljnji odabir. U ovih dvadeset godina kojih se bavim ovim poslom gotovo uvijek odaberu neki film s moje liste, ali, naravno, bilo je i puno preporuka koje nisu prošle.

Budući da često putujem, ja sam onaj koji vidi najveći broj filmova s ovih prostora. Ako mi se film zaista jako svidi, a ne prode službenu selekciju, i dalje ga preporučujem Dvotjednu redatelja ili Tjednu kritike. Tako je bilo i s filmom *Everybody Dies But Me*, koji je prihvaćen na Tjednu kritike. Po meni je Cannes najbolje mjesto na svijetu za promociju filma - imate priliku da vas vide direktori raznih svjetskih festivala, distributeri, tako da i ako vaš film nije u službenoj selekciji, opet je viden i zamijećen.

Drugi ste put u Puli. Kako biste ocijenili Festival u odnosu na druge nacionalne festivale koje ste posjetili?

Posjećujem mnogo festivala, no ne svake godine, tako da je malo teško raditi usporedbu kada postoji velika razlika u godinama. Svake godine posjećujem ruski Soči i njihov nacionalni festival Kinotavr, godinama sam odlazio na festival u Budimpešti koji je nedavno ukinut, a posjetio sam i poljski Gdyna Film Festival kao i festival u Poznanu. Mislim da je pulski festival najveći koji sam posjetio te je i najprestižniji. Nije slučajno što Festival posjećuju vaš predsjednik

države i ministri, mislim da je i za njih to velik dogadjaj. Naravno, i sama je Pula dobar grad ne samo za posao već i za odmor. Zamijetio sam iznenadujuću pojavu u Hrvatskoj – kad posjetite Pulu, imate dojam da svi vole i žele gledati filmove, no tijekom godine posjećenost u kinima i nije toliko velika. Smatram da je jako važno i potrebno da nacionalna kinematografija ima i vlastiti nacionalni festival filma, kao mjesto sastajanja domaćih profesionalaca. U Francuskoj to nemamo, no nije nam ni toliko potrebno jer produciramo više od 200 filmova godišnje i imamo jedan od najvećih međunarodnih festivala na svijetu.

Koji su Vam se hrvatski filmovi posebno svidjeli od onih koje ste uspjeli pogledati?

Svidaju mi se filmovi Vinka Brešana. Nisam fan filmova poput *Majstora*, koji je otvorio ovogodišnji pulski festival, no mislim da su takvi filmovi potreбni zbog domaće publike. Nisu to filmovi za *Zlatnu palmu*, no mnogo je zemalja koje svoje filmove rade samo za Cannes, a zaboravljaju na vlastite gledatelje. Pogledao sam i film *Projekcije* Zrinka Ogreste, za koji smatram da je više teatarski nego filmski proizvod. Važan je to scenarij i dobra gluma, no sa stajališta mizanscene teško je snimati film samo u jednom, zatvorenom prostoru. Napravio sam nekoliko preporuka za hrvatske filmove, no filmovima koje sam gledao i koji su mi se svidjeli nedostaje ono nešto posebno što bi ih odvelo u Cannes. Trenutno sam u sklopu osobnog istraživanja sastavio popis svih filmova koji su napravljeni u mojoj regiji i koji su komercijalno distribuirani u Francuskoj od 1896. Zanimljivo je da je tu i jako puno jugoslavenskih filmova, a ja sam pokušao otkriti koliko je tu hrvatskih, srpskih, slovenskih filmova i otkrio sam da je zaista bilo distribuirano mnogo hrvatskih filmova.

Ugostitelji partneri festivala

Bistro restoran Coloseum,
Istarska 36

Bistro restoran Kantina,
Flanatička 16

Restoran Farabuto,
Sisplac 15

Hotel Amfiteatar,
Amfiteatarska 6

Restoran Vodnjanka,
Vodnjanska bb, Vodnjan

Restoran Corina,
Monte Paradiso 23

Restoran Istrian Taverna,
Hotel Histria

Restoran Bitoraj,
Sv. Križ 1, Fužine

Pizzeria Pomodoro,
Sergijevaca 4

Restoran Quxina,
Benediktanske opatije 1

Pizzeria Jupiter,
Castropola 42

Fast food Tanja 3,
Dubrovačke Bratovštine 5

Restoran Q Time,
Trg Portarata 6

Fast food Sandwich Club,
Zadarska 1

Pizza bar Pietas Julia,
Riva 20

Restoran Markat,
Trg 1. svibanj 5

Restoran Ribarska koliba,
Verudela 16

Kafić Glam, Giardini 1

Kafić Foška, Fontička 1

Kafić Kukuriku, Istarska 7

MAXtv
FILMOFEEL

**NAJBOLJI
PRIJATELJ
FESTIVALA**

DIJELIMO STRAST PREMA FILMU!

Uživajte u filmovima na festivalu, skenirajte QR code i sudjelujte u nagradnom natječaju! Postanite MAXtv FILMOFEEL i osvojite tablet te druge vrijedne nagrade! Gledajte najbolje i ekskluzivne filmske, informativne, sportske i dječje TV kanale samo na MAXtv-u gdje god se nalazili!

Više o MAXtv usluzi na hrvatskitelekom.hr

ŽIVJETI ZAJEDNO

T je zaštitni znak Hrvatskog Telekoma

Najbolji se bore u Areni

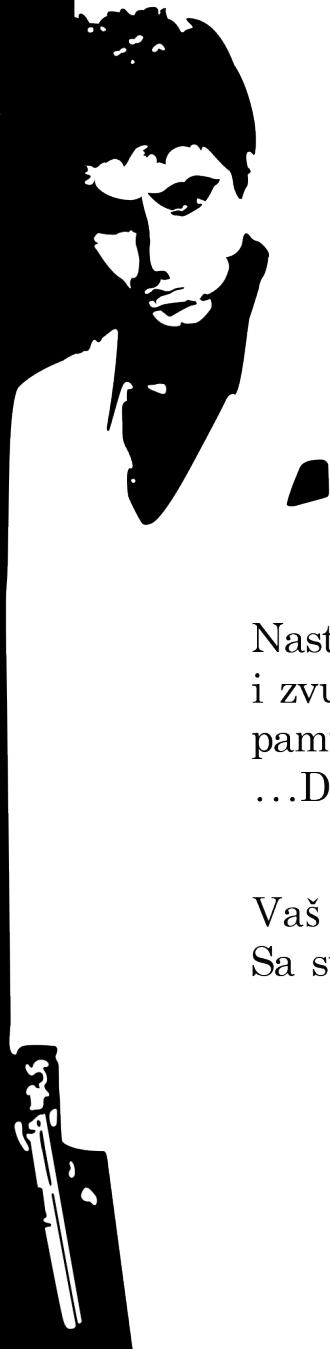
Kao ponosni sponzor ovogodišnjeg Pula Film Festivala pozivamo vas da dođete i zajedno s nama podržite najbolje u prošlogodišnjoj hrvatskoj filmskoj produkciji.

Srećom, zato smo tu.

DIGITALNO KINO

Kad je u proljeće 2012 svoja vrata otvarao Laboratorij multimedijских tehnologija s digitalnim kinom u svom fokusu, stotine su tražile više. Dolazili su u potrazi za savršenom slikom i zvukom za kina u koja odlaze.

Pronašli su ih uz pomoć stručnog tima i najbolje raspoložive opreme ... Barco, Doremi, Harman i Harkness omogućili su im digitalnu sliku i zvuk kakav nisu mogli niti sanjati.

Nastali su savršena slika i zvuk. Svijet će ih pamtiti pod imenom ...DIGITALNO KINO.

Vaš partner za digitalno kino.
Sa strašću.

DANAS NA PROGRAMU

KINO VALLI

MEĐUNARODNI PROGRAM – EUROPOLIS

15.00 Stražar / Le guetleur

r. Michele Placido, kriminalistički triler, Francuska, Belgija, Italija, 2012, 89'; uloge: Daniel Auteuil, Mathieu Kassovitz

Nakon što mu propadne uhićenje zloglasne bande pljačkaša banaka, policijski kapetan Mattei organizira spektakularnu potjeru... RIM 2012.

NACIONALNI PROGRAM – MANJINSKE KOPRODUKCIJE

16.45 Dvojina

r. Nejc Gazvoda, romantična drama, Slovenija, Danska, Hrvatska, 2013, 102', uloge: Nina Rakovec, Mia Jexen, Jure Henigman

Među putnicima aviona koji je prisilno sletio na slovenski aerodrom nalazi se i lijepa Dankinja Iben, koja na putu do hotela upoznaje Tinu...

NACIONALNI PROGRAM – GLAVNA SEKCIJA

19.00 Projekcije

r. Zrinko Ogresta, drama, Hrvatska, 2013, 80' uloge: Jelena Miholjević, Bojan Navojec, Polona Juh

Stručnjaci grupne psihoterapije dolaze na edukaciju u svom redovnom terminu, no stvari iznenada krenu posve neočekivanim smjerom...

KRATKI FILMOVI EU / MEĐUNARODNI PROGRAM

21.30 Plavi vlak / Le train bleu, Francuska, 18'

Dvadeset godina razlike / 20 ans d'écart

r. David Moreau, romantična komedija, Francuska, 2013, 92', uloge: Virginie Efira, Pierre Niney, Charles Berling

Kako bi povećala svoje izglede u borbi za mjesto glavne urednice časopisa, Alice započne vezu s 20 godina mlađim studentom...

ARENA

NACIONALNI PROGRAM – GLAVNA SEKCIJA

21.30 Hitac

r. Robert Orhel, drama, Hrvatska, 2013, 72' uloge: Ecija Ojdanić, Iva Babić, Milan Štrlijić

Istraga oko slučajnog hitca ispreplešt će sudbine dviju žena, Anite i Petre, u trenutku kad doznaju da su trudne...

NACIONALNI PROGRAM – MANJINSKE KOPRODUKCIJE

23.00 Krugovi

r. Srdan Golubović, drama, Srbija, Njemačka, Francuska, Slovenija, Hrvatska, 2013, 112', uloge: Leon Lučev, Hristina Popović

Spašeni čovjek pomoći će djevojci junaku, svjedok se sučeliti s počiniteljem, a ubožičin sin s ocem žrtve mnoga godina nakon tragedije...

DANAS NA FESTIVALU

Četvrtak, 25. srpnja 2013.

KINO VALLI

8:00 | Projekcije, press projekcija

9:30 | Hitac, press projekcija

11:00 | Krugovi, press projekcija

CIRCOLO

13:00 | Press konferencije

ekipa filma Hitac

ekipa filma Projekcije

ekipa filma Krugovi

nagrada Marijan Rotar

KINO VALLI

Medunarodni program – Europolis

15:00 | Stražar

Nacionalni program – Manjinske koprodukcije

16:45 | Dvojina, projekcija

18:30 | Dvojina, razgovor

Nacionalni program – Glavna sekcijska

19:00 | Projekcije, projekcija

20:20 | Projekcije, razgovor

Kratki filmovi EU / Medunarodni program

21:30 | Plavi vlak

Dvadeset godina razlike

INK

10:00 | Oproštaj, 80'

12:00 | Adria Blues, 91'

ARENA

Nacionalni program – Glavna sekcijska

21:30 | Hitac

Nacionalni program – Manjinske koprodukcije

23:00 | Krugovi

POP RATNI PROGRAMI

10:00 | Festivalski otok, Giardini

21:30 | hrvatski kratkiigrani filmovi, Portarata

23:30 | koncert B and the Bops, Circolo

SVAKA JE SLUČAJNOST NAMJERNA

Bobo Jelčić jako je puno napisao sam, ali smo tijekom proba skupa šmirglali dijaloge. Svaka je riječ izmjerena najpreciznijom apotekarskom vagom u kontekstu onoga što se željelo reći. A kad su dijalozi tako dotjerani, glumac dobiva prostor za spontanost

razgovarao Janko Heidl

U *Obrani i zaštiti* često ste snimani s leda. Umjesto Vašeg lica, često gledamo Vaš potiljak.

Film podrazumijeva i estetiku, pa sam zbog estetskog momenta molio da me ne snimaju sprijeda. (smijeh) Kao glumcu, posve mi je svejedno gdje je kamera. Za vrijeme priprema, proba i dogovora imam svijest o tome da je kamera tu gdje jest i tehnički napravim sve ono o čemu ta kamera ovisi, a onda je zaboravljam. Kad glumim, ona za mene ne postoji. Može biti gdje god – iza leda, ovdje, ondje... Ne mora je ni biti. Dakle, ni sam u tome video nikakvu smetnju. Puno mi je gore kad se slikam kao za osobnu, jer to je na filmu pogubno za glumačku igru. Dovidenja! Čao! Nema glume. Gledao sam jedan film u kojem Al Pacino odigra cijeli monolog telefonskog razgovora u srednjem planu, s leda. Kad se

okrene, on zbog onoga što je čuo na slušalicu, a mi to nismo čuli, doživi takvu fizičku transformaciju da je to doista fascinantno. Bez šminke, bez ikakvih pomagala. Zbog toga sam i sam zamolio da s leda bude snimljen i prizor u kojem mom liku Slavku telefonski javljaju da dode na sastanak s Dragom. To je moj *hommage* Alu Pacinu. Ne doslovno, ali ipak jest. Mene su u osnovnoj školi izbacili iz dramske sekcije kao nedarovitog, jer sam na pozornici okretao leda publici.

I sad je taj Vaš mladenački glumački izraz naišao na plodno tlo.

Da, sad kompenziram.

Prirodni dijalozi sastavljeni od fraza poput: „Ma dajte. Ne treba. Nezgodno je. Baš me nešto ovako...“, koje zapravo ne znače puno, vjerojatno se ne mogu precizno napisati u scenariju bez suradnje s glumcima.

Redatelj i scenarist Bobo Jelčić jako je puno napisao sam, ali smo tijekom proba skupa šmirglali dijaloge. Ja najviše, jer igram glavnu ulogu. Vjerujte mi da je svaka riječ izmjerena najpreciznijom apotekarskom vagom u kontekstu onoga što se željelo reći. I kad su dijalozi tako dotjerani, glumac dobiva prostor za spontanost. Kod nas se često dogada da glumcu nešto ne ide baš zbog toga što je sklop replike nespretan, jer zvuči papirnato. Ponekad je dovoljno napraviti samo malu inverziju. U ovom smo filmu mjerili svaku riječ. Bacali smo sve što je bila potencijalna ilustracija emocije ili radnje. Na kraju je ta odbačena hrpa papira visoka metar, metar i pol. Dakle, svaka je slučajnost namjerna.

Je li *Obrana i zaštita* film o malim ili o velikim problemima?

Pitanje je koliko problem uopće postoji. Mi ga činimo velikim ili malim. Recimo, Dragan kojeg Slavko traži u filmu. Što će njemu Dragan? A svatko ga od nas ima. Imam ja Dragana koliko hoćete, kao i vi. Svi smo mi ekvilibristi u odredenom trenutku, ali ljudski je ne imati svijest o tome. Slavko u filmu ne čini ništa nepošteno, ali zanemaruje ljubav, sina, brak. Misli da je sve što radi najbolje i najpametnije, ali nije. To su neke odrednice života svakoga od nas.

Tijekom gotovo dokumentaristički realističke drame glavni junak dvaput smrtno strada, no na kraju filma ipak ostane živ. Mala smrt svakoga dana ili...?

Slavko je podložan razmišljanju i najradije bi se ubio u tom trenutku, zbog svih tih stvari koje ga razapinju – Dragan, denaza... Bio sam jako skeptičan u odnosu na tu vrstu redateljskog rješenja. Imao sam neke docirujuće prijedloge. Na primjer, da Slavko skoči, a onda kamera zašvenka na njega koji sjedi u fotelji. Ili da, u prizoru na ulici, Slavko ostane stajati na istom mjestu nakon što kamion ode. Ali Jelčić je bio u pravu. Sad mi se to svida. A tko ne shvati, tko mu je kriv.

Razgovor: Zdenka Gold, producentica filma *Obrana i zaštita*

POMAKNUT ĆEMO GRANICE

razgovarala Iva Cikojević

Je li uvrštenje filma *Obrana i zaštita* u program festivala u Berlinu plod pomne strategije koja uključuje *kada, kome i zašto* ili još uvjek zanimanja festivala za egzotične teme s balkanskih prostora? Kakav je bio prijam publike?

U Berlinu je prijam publike bio iznad svih naših očekivanja. Imali smo sveukupno pet projekcija, tri za publiku i dvije za profesionalce. Pritom je dvorana koja ima oko 500 mjesta bila svaki put potpuno popunjena. Atmosfera je bila izuzetna, publika je disala s filmom – sve se osjetilo u zraku, i muk, i napetost... Imali smo i triput razgovore s novinarima gdje se okupilo mnoštvo ljudi, i onih koji su rodom iz naših krajeva. Bilo je vrlo živahno i s mnogo pitanja. Smatram da je uspjeh rezultat i dobre strategije jer nam je HAVC pomogao sa savjetima gdje lansirati film, u kojem trenutku, u kojoj se

fazi obratiti filmskim selektorima... To i jest posao producenta, dobra strategija i dobra procjena, a i ne mogu vam otkriti sve svoje tajne. (*smijeh*) Narančno, tu je kumovala i berlinska publika, koja je privilegirana jer vrlo dobro zna što znači živjeti u podijeljenom gradu. Tema je vezana uz balkanski prostor, ali je i univerzalna i funkcionalna će i drugdje.

Kako se Hrvatska nije pokazala plodnim tlom za filmove koji su *no crowd pleaser*, planirate li žešću promociju za osvajanje *gledatejljskog kolača*?

Svesni smo svojih mogućnosti i, iako nemamo ekstra budžet za promociju, napravit ćemo maksimum jer želimo doći do svakog gledatelja do kojeg možemo doći. Ne zavaravamo se da će to biti neki urnebesni hit, no kako i kazališne predstave Bobe Jelčića i Nataše Rajković imaju svoju publiku, vjerujemo da će film biti pandan tome. Nade polažemo i u usmenu predaju,

kao i potporu distributera Blitza, koji je zakazao premijere u rujnu, najprije u Mostaru pa u Zagrebu. Takoder, vrlo smo aktivni preko Facebooka, a snimit ćemo sve što možemo u našim okvirima, i pomaknut ćemo granice.

Razgovor: Ivana Roščić, glumica u filmu *Obrana i zaštita*

TREMA NA DOMAĆEM TERENU

razgovarala Iva Cikojević

Nakon Berlinala *Obrana i zaštita* prikazuje se na domaćem terenu. Jesu li sada trema i očekivanja veća?

Bilo je lijepo u Berlinu, ali to su stranci, a naša je publika ipak naša publika. Odlazak u Berlin doživjela sam više kao izlet, iako je, naravno, prekrasno što smo ušli u konkurenčiju jednog tako velikog festivala. Ipak, u Puli imam znatno veću tremu, a sigurna sam da će to u Mostaru doživjeti vrhunac, jer to je priča o tim ljudima i njihovu gradu koji je podijeljen, pa je prisutno to breme odgovornosti. Neće mi biti svejedno. Vezana sam i za taj grad iz djetinjstva jer me rodakinja vodila na izlete i ostao mi je u sjećanju kao prekrasan grad, a sada nakon toliko vremena neka teška, tužna priča koju priča ovaj film... Voljela bih da se u budućnosti te granice, kako mentalne tako i geografske, pomaknu, jer most bi trebao spajati, a ne razdvajati.

Vaša glumačka minijatura, lik Mehre, obilježen je traumatičnim iskustvom gubitka oca. Koliku je ulogu u njezinoj realizaciji odigrala metoda Bobe Jelčića, o kojoj ste svojedobno govorili?

Imam to osobno iskustvo jer sam rano izgubila majku, pa imam taj nedostatak unutar sebe, i onda znam kako to boli, no kod glume to iskustvo nije potrebno jer se može dobiti, a i različiti ljudi, pa i likovi mogu na to potpuno drukčije reagirati. Metoda Bobe Jelčića zapravo je metoda njega kao čovjeka. Njegov je pristup tebi kao čovjeku, a zatim i kao glumcu drukčiji. On oplemenjuje i u radu s njim želim mu u tom trenutku sve dati, a to je najmanje što zaslужuje. Nakon tog iskustva mota mi se misao da bih dvije godine radila s njim da mogu i znam da bih uživala. On je mlem za dušu, definitivno, i u radu ništa ne prepusta slučaju. Dovede me na set, opušteno razgovaramo o nečem sasvim drugom, i onda snimamo. I bez *treniranja strogoče* zna dobiti ono što treba.

LOVA JE POSTALA KRAJ SVEGA

Zona kriminala, tranzicijskoga nereda, blata, močvare vrlo je potentno tematsko odredište i ishodište, a čini mi se premalo iskorišteno

razgovarao Janko Heidl

Postoje li doista na internetu videoupute za orobljavanje kućnog sefa?

Da. To smo otkrili pripremajući se za snimanje. Ono što vidite u filmu originalni je snimak s YouTubea. Stoji i dan danas. Eto, YouTube kao zona slobode. A sad, kakve slobode, odgovorne ili neodgovorne, to je drugo pitanje. No bolje je i tako nego da brane i skidaju sadržaje.

Je li Vas za priču filma nadahnuo istinit slučaj?

Riječ je o trileru s elementima drame. Počeo sam ga pripremati i pisati u vrijeme velike bankarske krize, a u kojem naš ministar finančija kaže: „Kod nas nema krize!“ Učinilo mi se da u formi trilera mogu dobro uobličiti taj socijalni siže, dati društveni komentar, a da opet ne

budem pretenciozan. Bombardirani smo informacijama sa svih strana. Vijesti, news, postale su roba. Teško se vratiti u taj trenutak prije početka krize, jer ovo sada izgleda kao nešto što neće nikad završiti. Ali u to doba svakodnevno su se dogadali bankarski kolapsi. Iz toga sam s Brankom Ružićem napisao sinopsis. Odrastao sam u Sućidru, u Splitu 3, gdje će te netko klepiti po ušima ako kažeš da želiš biti redatelj, jer misle da se praviš važan. Dio priče u kojem glavni lik Robi stradava od kamatara s kojim je išao zajedno u školu, s kojim je bio u ekipi, jako je točan. To se dogada u Splitu, u Zagrebu, posvuda. Lova je postala kraj svega – zbog nje pucaju prijateljstva, ljubavi.... No film se u biti ne čita racionalno i najviše bih volio da se gledatelji na sat i pol isključe iz stvarnosti i žive u svijetu filma koji sam snimio.

Bankarski je kolaps, dakle, uobičen u ljubavno-pljačkašku priču.

Filmovi ne nastaju tako da uzmeš jednu stvar i snimiš je, nego slaganjem mozaika stotina djelića. Bili smo svjesni da nemamo love za dugotrajanje snimanje te da nam je zato jako bitna priprema. U toj su fazi glavni glumci, Sara Stanić, Marko Cindrić i Nikša Butijer, ali i oni s manjim ulogama, sudjelovali u kreiranju i razvoju likova i priče. Nisam redatelj koji se strogo drži onoga što je napisano na papiru, tako da je tijekom cijelog rada na filmu bilo dosta *fristajljanja*. Ni na jedno pitanje nije postojao jedan kratak odgovor. Zbog čitavog niza elemenata i zbog utjecaja okruženja učinilo mi se da je zgodan trenutak za pokazivanje klime u društvu, ali tako da se bavim sudbama troje ljudi.

Troje glavnih likova takozvani su mali, obični, prepoznatljivi ljudi, no puni nimalo poželjnih osobina. Gledatelj prirodno ima sklonost navijati za protagoniste, doživljavati ih ju-nacima. Tiha napetost u startu?

U dramaturgiji je bilo ključno da nitko od likova ne bude osobito pozitivan, da ni za koga ne bismo stavili ruku u vatrnu. Mislim da je za režiju suštinski važno ne postavljati heroje, nego razumjeti ljudske slabosti baš kao i ljudske kvalitete i vrline. Na ovaj sam film gledao iz toga kuta. To ne znači da sam postupke likova želio opravdati, no nastojao sam ih shvatiti, koliko god oni bili nepametni, neetički i slično. Iz toga je prirodno došlo da film na početku ide sporije ne bi li nas uveo u dramsku situaciju. Da je čisti triler, uvod bi bio puno izravniji. Puno sam o tome razmišljao. Kako se bliži kraj filma i kako se suočavamo s time da oni sve dublje upadaju u nevolju, nisam si mogao pomoći a da se ne brinem za njih, koliko god njihovi motivi bili upitni i loši. Zona kriminala, tranzicijskoga nereda, blata, močvare vrlo je potentno tematsko odredište i ishodište, a čini mi se premalo iskorišteno.

Razgovor: Sara Stanić, glumica u filmu *Nije sve u lovi*

TKO VOLI, TOGA I BOLI

razgovarala Iva Cikojević

Tek ste na početku svoje profesionalne karijere, a imate svoju prvu veliku ulogu. Je li ona došla u pravo vrijeme i kakva su Vaša očekivanja?

Da, ovo je moja prva velika uloga u dugometražnom filmu. Zapravo još ne znam kako se osjećam. Sad mi je lijepo, tu se svi brinu za mene, vode me uokolo, a pravi će osjećaj vjerojatno doći tek za deset dana, kad dodem k sebi. Istodobno je i šok i uzbudjenje. Tu i tamo ulovi me i nervosa.

U prvoj sceni svom dečku kažete: „Nije sve u lovi“, no kasnije zbog ljubavi prema njemu upadate u ralje kriminalnih radnji da biste se te iste love dokopali. Kakvu unutarnju transformaciju prolazi vaša *Julija* 21. stoljeća?

Moj je lik Ines u početku jedna dobra, divna, lijepo odgojena djevojka, možemo reći cura iz susjedstva, koja se u svojoj ljubavnoj vezi pita što za tu ljubav napraviti i do koje mjere, i gdje je ta granica žrtve koja se za ljubav podnosi. Kako nikad nije bila u toj situaciji da se upušta u kriminalne radnje, stalno je muči pitanje koliko se čovjek može opravdavati sam sebi zbog stvari koje čini zbog te iste ljubavi. Jer u njezinu svjetlu, sve je drukčije, manje je nemoralno, manje

je pogrešno. To je dvojba na kojoj sam slagala svoj lik.

Krhke ste tjelesne građe. Kako je prošlo snimanje akcijskih scena?

Cijelo vrijeme snimanja imala sam pomoć kaskadera, a kako su oni svi tako golemi i jaki, sa mnom su, s obzirom na moju gradu i na to što sam žena, bili baš posebno pažljivi, u svakom su trenutku bili spremni priskočiti. Nije bilo lako proći sva ta padanja bez modrica, no više od toga problem je bila scena u lunaparku na ringišpilu jer se stravično bojim visine, i taj sam dan jedva preživjela. Čak je i prva pomoć bila spremna ako mi pozli, no ipak su malo smanjili brzinu okretaja, pa je na kraju sve dobro prošlo.

U vašem prethodnom filmu *7 seX 7*, kao i u ovom, vrlo ste na ti sa scenama golotinje i seksa...

Te su scene uvijek pomalo neugodne za snimanje, no ako su, kao sastavni dio glumačkog posla i filma koji se snima, opravdane, mi to tako prihvatom. Tako nas uče i na Akademiji. Svi smo ljudi od krvi i mesa, pa glumimo druge u svim prirodnim životnim situacijama, i kada se podriguju, i kada su na WC-u, pa i kada goli ulaze u kadu.

Razgovor: Marko Cindrić, glumac u filmu *Nije sve u lovi*

BALANSIRATI NOVAC I GUŠT

razgovarala Iva Cikojević

Vaš lik Robi pravi je raskalašeni hazarder koji živi na rubu. Kako ste se iz kože vrlo sličnog lika iz serije u kojoj ste donedavno glumili ubacili u *sex-drugs-rock'n'roll Robija*?

Na početku me bilo strah da se ne ponavljam, no iako su ta dva lika slična - oni su djeca s ceste, s margine života - ipak ih razlikuje nešto važno na što sam se glumački oslonio. Dok lik iz serije uništava sebe i svoju obitelj, i uvijek može pozvoniti bogatom tatici, Robi potpuno ovisi sam o sebi, pa ga zbog dugova usose kamataru. Misao vodila mi je da ne smijemo suditi čovjeka kojeg igramo. On u svakom trenutku ima jedan izbor, a to je onaj koji on misli da je pravi. Završava tragično jer nije imao poštovanja prema drugima, a najmanje prema sebi. Sanjao sam Robija, secirao svaki detalj, primjerice gdje drži novčanik, koliko u njemu ima novca; obilazio sam kladionice, stigao sam na set par dana ranije, više puta napravio dir u njegovoj bubi...

U žarištu je priča ljubavni odnos koji završi tragično. Kako ste u fazama pripreme sa svojom filmskom partnericom *istesali* toliku bliskost?

To je odnos koji je vrlo blizak i intiman. Ako on već u startu puca, sve odlazi k vragu. Unatoč svemu, oni se jako vole i žrtvuju jedan za drugog, i to do krajnje granice. Sa Sarom se nisam otprije poznavao, pa smo se puno puta nalazili i razgovarali o likovima i odradili masu improvizacija. Primjerice, na date su išli Ines i Robi, a ne Sara i Marko.

U filmu se želite djevojci da nemate izbora, na što Vam onda odgovara – da čovjek uvijek ima izbora. Je li u glumačkom poslu sve u lovi ili se uspijeva raditi i iz gušta?

Studirao sam i radio vani, u Engleskoj, a otkad sam se prije tri godine vratio u Hrvatsku, imam i posla i gušta. Vani je sve mašinerija i konkurenčija je veća i jača, dok se ovdje lakše snaći jer je scena more, a ne ocean. Kao freelancer osjećam se dobro,

jer me drži život na rubu stolca, tjera me da budem aktivan. Nešto se radi zbog novaca, a nešto zbog gušta. Uspijevam u tom balansu i zadovoljan sam.

O PROBLEMIMA TREBA GOVORITI

Naš film pripada onoj skupini naslova koje napravi družina koja želi nešto reći. Posrijedi je malen, intiman i komoran film s jakom porukom. Nastao je besprijeckornim radom glumaca i cjelokupne ekipe, a rezultat je profesionalno uredan i dobar

razgovarao Janko Heidl

Azbestoza je višedesetljetri problem o kojem nikad dosad nije snimljen film.

Fascinant mi je ekološki problem Kaštelanskog zaljeva, čiji je jedan od najvećih problema azbestoza. Mijenjale su se države, političke strukture i garniture, a neprestano je postojao potiskivački odnos prema tom problemu, koji je uvijek guran pod tepih. Prije nekoliko godina napokon je saniran, ali posljedice su ostale. Mnogi i danas smrtno stradaju od azbestoze, zbog nečega što su doživjeli u djetinjstvu. Poznavao sam neke ljudе koji su umrli od te bolesti. Sve me to poprilično zaokupilo i poželio sam o tome napraviti film. Razgovarao sam s mnogima, ali se nisam vodio konkretnom, istinitom pričom, nego sam sam dramatizirao taj kontekst.

Vjerujete li da film može pridonijeti boljitku?

Dakle, može li film promijeniti svijet? Mislim da je velika stvar da film bude prikazan na televiziji. Ona je jako dobar medij za film jer odjednom obuhvati ogroman broj gledatelja, što kino nikada ne može. Televizija na neki način oblikuje javno mnjenje i televizijsko emitiranje *Oproštaja*, ako govorimo o njemu, može podsjetiti neke ljudе na tu temu, naročito one koji po tom pitanju mogu nešto napraviti. Često se dogada da se na taj način doista nešto pokrene. Nisam toliko naivan, niti pripadam generaciji šezdesetosmaša, koji su mislili da će filmom promijeniti svijet, ali vjerujem da može promijeniti neke kontekste, potaknuti diskusije i pokrenuti procese. Mislim da može postaviti i otvoriti neka pitanja koja možda nisu izravno vezana uz konkretn problem azbestoze kojim se film bavi.

Na primjer?

Na primjer pitanja vezana uz naš stalni problem odbijanja stvarnosti. Umjesto da je prihvatimo, pokušavamo je uklopiti u strukturu unaprijed izgradenih stavova. Rekao bih da *Oproštaj* jako dobro

pokazuje koliko nečiji individualni interesi i koruptivna pokrivanja mogu uništiti druge ljudе, samo zato da se stvarnost ne bi pokazala u svojoj pravoj, činjeničnoj pojavi. Umjesto toga ona se uvijek pokušava interpretirati na neki drugi način. Zato *Oproštaj* započinje kao fikcionalni dokumentarac, iz kojega kasnije ulazi u dramu, moglo bi se reći i melodramu, koja pokazuje jednu ili nekoliko konkretnih sudbina. Dobar rezultat na tom planu bio bi i da se medu gledateljima koji dramski dožive film razvije diskusija o onome što su vidjeli ili o nekim sličnim, sukladnim situacijama.

Režiju i scenarij potpisujete kao Dan Oki, produkciju kao Slobodan Jokić.

U horoskopu sam blizanac. Podvojena ličnost, objasnila bi stereotipna priča. No zapravo je riječ o tome da sam u Nizozemskoj, u Amsterdamu, gdje sam živio, imao tvrtku koja se zvala Dan Oki, što je, recimo, kratica mog pravog imena. Svoje sam radove umjetnički potpisivao

kao Dan Oki, pa je tako ostalo i poslije jer su režija i scenarij umjetnički poslovi, a produkcija to nije. No kad u dogledno vrijeme više ne budem sam svoj producent, ostat će samo Dan Oki.

Zasitili ste se samostalne produkcije?

Još je Jean-Luc Godard rekao da se filmovi mogu raditi na razne načine, ovisno o podrijetlu i namjeni. Posve se slažem s time. Jedna je vrsta filma ona koja dobije veliki proračun od nacionalnog fonda. Druga je vrsta film u koji privatnik uloži lovу da bi na tome zaradio. Treća je vrsta filma ona što je napravi družina koja želi nešto reći. Ni jednu od tih kategorija ne držim ni više ni manje vrijednom, a naš film pripada posljednjoj. Posrijedi je malen, intiman i komoran film s jakom porukom. Od HAVC-a još nismo dobili nikakva sredstva. Film je nastao besprijeckornim radom glumaca i cjelokupne ekipe, a rezultat je profesionalno uredan i dobar film, pa bismo voljeli dobiti novce da ljudi budu plaćeni za svoj rad.

Razgovor: Andrea Dea Mladinić, glumica u filmu *Oproštaj*

SPOJ UGODNOG I KORISNOG

razgovarala Lucija Mulalić

Suradivali ste s Danom Okijem na filmu *Mrak* i sada ponovo na *Oproštaju*.

Dan Oki je profesor na Umjetničkoj akademiji u Splitu i na petoj godini glumcima predaje Film i video. *Mrak* je tako nama bio ispitni film, koji je mogao biti i kratak, no Oki ga je odlučio raditi kao dugometražni te je film na neki način bio moja školska obaveza. Lijepo smo suradivali, a nakon dvije godine na Akademiju je došla nova peta godina te je Oki i s njima ponovno odlučio raditi dugometražni film, a mene je u njemu pozvao kao gosta. Međutim, ta je produkcija malo prešla razmjere Umjetničke akademije. Oki ima i svoju produkcijsku kuću

Udrugau Kazimir, tako da je naš rad bio spoj ugodnog i korisnog.

Kako ste se pripremili i snašli s tako teškom temom?

Za film smo imali poprilične pripreme. Mjesecima smo istraživali problematiku kaštelanskog zaljeva i užasa koji se ondje dogada već godinama. Suradivali smo s udrugom Barbarinac iz Vranjica. S njima smo puno razgovarali, a dali su nam neke činjenične brojke i pokazali kako stvari stoje na papiru. Razgovarali smo i s ljudima iz Vranjica, s oboljelima od azbestoze, s radnicima tvornice Salonit. Mogu reći da je priprema bila poprilično opsežna i zaista su mi bile potrebne odredene informacije kako bi mi tema što bolje legla kao glumici.

Prvenstveno ste kazališna glumica. Kakvi su Vaši dojmovi nakon rada na filmu?

Kazališna sam glumica jer sam, eto, zaposlena u kazalištu, ali ne volim raditi veliku razliku između kazališta i filma te kazališne i filmske glume. Da, proces je različit, ali u konačnici si do-

bar ili loš glumac, tako da ja ne volim raditi veliku distinkciju između toga. U budućnosti sam otvorena za rad i u kazalištu, kao i na filmu. Ovogodišnja Pula s kvantitetom filmova potvrđuje kako hrvatska produkcija raste, što me jako veseli i, naravno, nadam se mnoštvu projekata u budućnosti.

Razgovor: Bruna Bebić, glumica u filmu *Oproštaj*

TIPIZIRANOST ŽENSKIH ULOGA

razgovarala Lucija Mulalić

Nakon drame *Jesenja sonata*, drugi put se nalazite u ulozi Andreine majke. Je li vaša suradnja produbila vaš odnos, kako privatno tako i profesionalno?

Čak treći put – radila sam s njom i na jednom kratkom studentskom filmu. Ali da, naši odnosi datiraju odavno jer je Andrea bila i moja studentica, kao dio prve generacije glumačkog odsjeka Umjetničke akademije u Splitu kojoj sam predavala. Naš odnos zbilja dugo traje i nadam se da će potrajati i dalje. Sigurna sam da se kroz naš zajednički rad i produbio. Mislim da dobro suradujemo, stvari doživljavamo na sličan način i u njoj osjećam nekoga tko u pripremi predstave ili filma može rasti zajedno sa mnom.

Što Vas je privuklo ulozi?

Prvenstveno me privukla mogućnost suradnje s Okijem. Svida mi se što je drugačiji od drugih te je sklon eksperimentu, a meni se, što sam starija, to sve više svida. Osim toga, kod njega nikad nije sve zacrtano, stvari se dogadaju iz nekog zajedničkog osjećaja i razgovora, a glumac nije tu samo kako bi odigrao, on sudjeluje u stvaranju. Sve manje radim i u kazalištu i na filmu zato da bih nešto izvrsno odglumila, ili da bih se nekome dokazala. Sada radim jer me intrigira odredena tema, jer mi je neki tekst fantastičan ili su mi ljudi s kojima trebam suradivati zanimljivi. Želim da mi bude dobro i da taj proces stvaranja manje bude usmjeren karijeri, a više odličnom zajedničkom provodenju vremena.

Osjećate li da u hrvatskom filmu nakon izvjesnih godina ženama ostaju samo tipizirane uloge, poput uloga majki, u kojima ste u zadnje vrijeme često nastupali?

Tako to ide. Ženske su uloge i u kazalištu i na filmu tipizirane, osim u nekim modernim komadima. Kada jednom izideš iz kategorije kćeri naivke,

a potom ljubavnice, onda možeš igrati samo majke ili propale žene srednje dobi. Voljela bih raditi svašta, mogla bih u nekoj kazališnoj varijanti igrati i dijete, sve je moguće. Ali iskreno, taj skok i položaj gdje uglavnom nisi više glavna nije baš lako prihvatiti. Ali dobro je, sada se lakše nosim i s tehnikom i s ulogama, tako da mi je na prvom mjestu užitak i osjećaj da nešto stvaram.

60. Pula

Festival igranog filma
Pula Film Festival

FILM POD ZVIJEZDAMA
FILM UNDER THE STARS
www.pulafilmfestival.hr

3D projekcije napunile Arenu

Ekipa filma *Visoka modna napetost*

Ekipa filma *Simon Ćudotvorac*

Kawasaki 3p - Circolo

doFuraj svoj film! - Portarata

ŠIRENJE GRANICA DOMAĆE KINEMATOGRAFIJE

Igrala sam u iznimno dobrim filmovima i jako sam ponosna na to što sam napravila. Snimala sam s jakim i velikim autorima, a što su ljudi sigurniji u sebe i autorski jače osobe, manje su komplikirani i manje se prenemažu. S njima je lakše raditi zato što nikad ne maltretiraju okolinu suvišnim stvarima i točno znaju što žele dobiti

razgovarao Janko Heidl

Kako se osjećate kao gošća obljetničkog izdanja Festivala igranog filma u Puli?

Došla sam ovamo sva vesela i sretna jer se ovakve godišnjice ne dogadaju često. Obožavam Pulski festival i beskrajno volim doći u Pulu, volim grad i volim to silno uzbudjenje kad se osvijetli Arena i kad publika sjedne. Na Pulski sam festival sa svojih petnaestak filmova dolazila od 1965., ovdje su mi pljeskale tisuće ljudi i to su najveća uzbudjenja mog života. Zato mi je žao što moram reći da sam bila žalosna kad sam vidjela da medu fotografijama glumaca važnih za jugoslavensku kinematografiju i za Pulski festival, koje su bile prikazane na velikom platnu u Areni na otvaranju Festivala, nije bilo moje fotografije. Ako ne zbog drugoga, onda zato što sam ipak u toj povijesti Festivala nagradena s dvije Arene, Srebrnom za Lisice Krste Papića i Zlatnom za Kuću Bogdana Žižića.

Jedna ste od glumica koje su obilježile značajnu artističko-

modernističku granu ovdašnjeg filma šezdesetih i sedamdesetih godina – *Ponedjeljak ili utorak* Vatroslava Mimice, *Gravitacija* Branka Ivande, *Papićeve Lisice*, *WR – Misterije organizma* Dušana Makavejeva...

... *Apotekarica* Srdana Karanovića, *Knockout* Bore Draškovića, *Kud puklo da puklo* Rajka Grlića, *Žižićeva Kuća*.... Igrala sam u iznimno dobrim filmovima i jako sam ponosna na to što sam napravila. Snimala sam s jakim i velikim autorima, a što su ljudi sigurniji u sebe i autorski jače osobe, manje su komplikirani i manje se prenemažu. S njima je lakše raditi zato što nikad ne maltretiraju okolinu suvišnim stvarima i točno znaju što žele dobiti. Tako da sam uživala, nikad mi nije bilo naporno. Tada smo s radili s veseljem iako uvijek s minimumom sredstava, jer su honorari bili maleni za sve, i s tehnikom koja nije bila takoreći nikakva. I bili smo skromni kad je nekamo trebalo otpuštavati – *Lisice* smo snimili s jednim ili dva kombija u koje smo se svi ukrcali i otišli u Vrliku, gdje smo stanovali po krčmama i privatnim sobicama i napravili divan film. Ljudi su u to vrijeme

dručiće razmišljali, bilo im je puno više stalo. Sad se većinom radi zbog novca, a ne zbog stava i zbog potrebe da se nešto izgovori.

Kako to da su Vas zapale baš uloge u filmovima koji su širili područje domaće kinematografije izvan klasično narativnih granica? Birali ste takve uloge, družili se s tim redateljima...

Nisam se puno družila s ljudima s filma, ali sam očito imala lice koje je odgovaralo onome što su oni tražili u svojim filmovima. Privatno sam se družila s nekolicinom ljudi mojih godina s kojima sam se poznavala još od tinejdžerskih dana. Živko Zalar, Rajko Grlić, Srdan Karanović, Goran Marković i ja sedamdesetih smo godina zajedno kupili kuću pored Motovuna u kojoj smo htjeli napraviti radni prostor u kojem bismo pisali scenarije, slikali itd. i već smo onda razmišljali o motovunskom filmskom festivalu. Međutim, nekako se dogodilo da smo se nakon toga poženili, dobili djecu, razbjrežali se po svijetu, tako da ideja umjetničke komune nije zaživjela onako kako je bila zamišljena.

Prvi korak u karijeri bila Vam je gluma u epizodi Krste Papića u omnibusu *Ključ*, no potom se niste upisali na studij glume nego slikarstva.

Filmove sam počela snimati sa sedamnaest godina, a kasnije sam radila i jedno i drugo. Zbog toga sam jako sretna, jer ne bih mogla preživjeti samo od filma, kao ni većina ljudi u našoj zemlji, koliko god bili angažirani. Iako nisam školovana glumica, zanimljivo je da moje uloge danas pokazuju studentima kao primjere dobre filmske glume. Čula sam da se moji filmovi pokazuju čak i na akademijama u Parizu.

Od Vašeg posljednjeg nastupa u dugometražnom filmu, *Družbi Isusovoj* Silvija Petranovića, prošlo je deset godina. Zanima li Vas još gluma?

Jako bih rado igrala, no malo je ponuda. Ali, režirala sam autorefleksivni dokumentarni film *Iza ogledala*, koji je napravljen od inserata iz većine mojih filmova i dosimljjenih materijala. Dakle, riječ je o svojevrsnom presjeku kroz naš film. Za taj sam film nagradena na natječaju T-HTnagradu@msu.hr u zagrebačkom Muzeju suvremene umjetnosti 2011.